

Прокълнатите
сестри
от Москва

Лори Нелсън Шпилман

Превод от английски език
Анелия Янева

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на Егмонт.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Star-Crossed Sisters of Tuscany*
Copyright © 2020 by Lori Nelson Spielman
All rights reserved.

Превод Анелия Янева
© Егмонт България, 2020
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Павлина Върбанова
Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2443-8

Пролог

Преди много години в Треспиано, Италия, живяла Филомена Фонтана, невзрачна и вечно тъжна девойка, чиято по-малка сестра била благословена с чудна красота. Същата тази девойка проклела всички второродни дъщери в рода оттам насетне да живеят без любов. Филомена ненавиждала сестра си Мария още от мига, когато за първи път я зърнала сладко сгушена в прегръдките на тяхната майка.

Тази нейна детска ревност избуяла още по-силно, когато двете със сестра ѝ разцъфтели като девойки. Козимо, възлюбен на Филомена и младеж с шавливи очи, от пръв поглед бил пленен от по-малката Мария. И макар че тя всякак опитвала да избегне неговото нежелано ухажване, младежът бил настоятелен. Филомена предупредила Мария: „Ако ми откраднеш Козимо, ще бъдеш прокълната завинаги, наред с всички второродни дъщери“.

Малко след това Козимо излязъл заедно със семейство Фонтана сред природата, за да си устроят гощавка на тревата. Младежът издебнал Мария сама край реката, където според него никой нямало да ги види. Сзrabчил я и насила я целунал. Още преди Мария да успее да го отблъсне, се появила Филомена. Тя видяла само целувката и се вбесила. Грабнала един речен камък и го запокитила по сестра си. Камъкът я уцелил право в окото, то изтекло и Мария останала с едно око. Вече не била предишната красавица и така си и останала неомъжена цял живот.

Според някои това било чисто съвпадение. Други обаче упорито твърдят, че е сбъднало се предсказание. Но никой не може да оспори фактите. От онзи ден преди повече от двеста години, в който Филомена изрекла проклятието, нито една от второродните дъщери в рода Фонтана не познала дълготрайната любов.

Първа глава

Емилиа

Днешно време

Бруклин

Седемдесет и две фунийки за каноли се охлаждаат върху сладкарската решетка пред мен. Изцеждам сока от нарязаните коктейлни черешуи и внимателно ги добавям към сместа от крема от сирене рикота и пудра захар. През замъгления прозорец на задната кухня надзъртам в магазина. Тая сутрин в „Пекарна и деликатесен магазин „Лукези“ е тихо – нещо обичайно за вторниците. Баба ми, *нона** Роза Фонтана Лукези, стои зад щанда с деликатеси, разбърква маслините и пренарежда контейнерите от неръждаема стомана със сирене фета и печени чушки. Баща ми минава ребром през гвукрилата врата, балансирайки с поднос с камара тънко нарязано прошуто. После с щипци прехвърля прошутото в хладилната витрина за месо, образувайки хълмче между купчините панчета** и капикола***.

В предната част на магазина съглеждам по-голямата ми сестра Дария. Тя стои зад касовия апарат, подпряла гръб на сладкарския щанд, и барабани с върховете на пръстите по дис-

* Баба (итал.). – Бел. прев.

** Разновидност на бекона – части от свински гърди, овални в сол и подправки, типичен месен продукт в традиционната италианска кухня. – Бел. прев.

*** Вид колбас. – Бел. прев.

плея на телефона. Бас лоя, че праца есемеси на някоя приятелка, най-вероятно да се оплаче от мъжа си Дони или от момичетата. От тонколониите се носи „Това е любовта“ на Дийн Мартин – почит към покойния ми дядо, който твърдо вярваше, че италианската музика придава автентична атмосфера на неговата пекарна и магазина за деликатеси; кого го е грижа, че това е американска песен, изпълнявана от американски певец. Нямам нищо против музикалния вкус на покойния ми дядо, само дето целият репертоар с италианска музика се състои числом и словом от трийсет и три песни. Трийсет и три песни, които мога – а понякога го и правя – да изпея гума по гума даже насън.

Отново се заемам с канолите и шприцовам крема в шестте дузини празни фунийки. Скоро музиката утихва, а ароматът на сладкиши се разтваря във въздуха. Сега съм далеч, в Съмърсет, Англия, потънала в моя разказ...

Тя чака на кея в Кливдън, взряна навътре в морето, където залязващото слънце озарява накъдрената повърхност на водата. Някакъв глас я вика. Тя се извъръща с надеждата да е нейният възлюбен. Но там, спотаен в сенките, е бившият ѝ...

Подскачам сепнато, когато звънецът на стената го мен пропява. Намествам си очилата и надниквам през прозорчето.

Оказва се госпожа Фортино, понесла букет жълти и оранжеви гербери. Сребристата ѝ коса е прибрана в спретнат кок, а бежовият панталон с ръб подчертава стройната ѝ фигура. Баща ми се изправя иззад щанда за месни деликатеси в пълния си ръст от метър и седемдесет и осем и си глътва корема, който стърчи под престилката. *Нона* наблюдава сцената намръщено, сякаш току-що е изпила на екс чашка оцет.

– *Buongiorno*, Роза – пропява госпожа Фортино на минаване покрай нейния щанд.

Нона ѝ обръща гръб, мърморейки под нос *puttana* – италианската дума за „кокона“.

Както обикновено, госпожа Фортино първо се поглежда в огледалото и чак тогава се отправя към щанда за месо, където стои баща ми. Огледалото е всъщност прозорец, което ще рече, че без да знае, госпожа Фортино се взира в същото стъкло, през което аз надзъртам от кухнята. Дръпвам се назад, докато тя си проверява червилото – същият нюанс на розовото като блузата ѝ – и си пригласява косата. Доволна от видяното, тя се обръща на пети и поема към щанда за месо.

– За теб са, Лео. – Тя се усмихва и протяга към него герберите.

Баба изсумтява остро като някоя отбраняваща територията си гъска, която съска на всеки, позволил си да загледа гъсето ѝ. Нищо че това „гъсе“ е нейният шейсет и шест годишен зет, овдовял преди близо три десетилетия.

Оплешивяващият ми баща поема герберите и бузите му пламват. Както всяка седмица, той благодарни на госпожа Фортино и крадешком поглежда към *нона*. Баба разбърква маринованите гъби и се прави, че изобщо не обръща внимание на случващото се.

– Хубав ден, Лео! – казва госпожа Фортино и му помахва кокетно.

– И на теб, Вирджиния.

Баща ми търси пипнешком ваза под щанда, без да откъсва поглед от госпожа Фортино, която върви към изхода. Сърцето ми се къса и за двамата.

Звънчето отново пропява и в магазина бавно влиза висок мъж. Същият непознат, който миналата седмица купи гузина от моите каноли – елегантен, с вид на човек от Бевърли Хилс,

не от Бруклин. Той се заговаря с *нона* и с баща ми. Спотаявам се до вратата, опитвайки да уловя нещо от техния разговор.

– Несъмнено най-хубавите каноли в Ню Йорк!

Тихичко се изкусквам. И още по-плътно притискам глава към стената.

– Миналата седмица занесох гузина на една служебна среща. Колегите ги излапаха на един дъх. Станах най-популярният акаунт мениджър в банка „Морган Стенли“.

– Ето такива неща обичаме да чуваме – казва баща ми. – „Пекарна и деликатесен магазин „Лукези“ е тук от 1959 г. Всичко е домашно приготвено.

– Наистина? Има ли шанс лично да благодаря на сладкаря?

Изопвам гръб. През последните десет години нито един клиент не е поискал да се запознае с мен, камо ли да ми благодари.

– Роза – обръща се татко към *нона*, – би ли повикала Емилия, моля?

„Мили боже!“, прошепвам. Смъквам мрежичката от главата си и освобождавам гъстата кестенява коса, вързана на конска опашка. Вътрешно се разкайвам, че не я измих тая сутрин. Ръцете ми треперят, докато развързвам престилката и си оправям очилата. Инстинктивно притискам пръст към долната си устна. Белегът, не по-дебел от усукан конец, се е поизгладил след близо две десетилетия, изсветлявайки съвсем. Но все още е там, точно под долната ми устна. Знам, че е там.

Двойната врата от неръждаема стомана се отваря и през нея влиза *нона* Роза. Ниската ѝ набита фигура е добила заплашителна официална стойка.

– Кутия каноли – произнася тя през светли устни. – *Presto**.

– Да, *нона*.

Грабвам три току-що напълнени каноли и ги поставям в кутия. Но когато понечвам да изляза през двойната врата, тя

* Бързо (итал.). – Бел. прев.

грабва кутията от ръцете ми.

– Връщай се на работа. Имаш да изпълняваш поръчки.

– Ама, *нона*, той...

– Той е зает човек – отвърща тя. – Няма защо да му губиш времето. – И изчезва през вратата на кухнята.

Гледам подире ѝ със зинала уста, докато крилата на двойната врата не замират в покой.

– Съжалявам – чувам гласа ѝ, – сладкарят днес си е тръгнал по-рано.

Отстъпвам назад. „Защо е всичко това, по дяволите?!“ Не съм очаквала романс. Наясно съм с положението. Просто ми се щеше да чуя как някой хвали моите каноли. Как смее *нона* да ме лишава от това?!

През кухненското прозорче наблюдавам как мъжът бърбри с Дария, докато плаща за бутилка италианска газирана вода „Бравази“. После поема малката кутия от *нона* и аз имам чувството, че пак хвали моите каноли.

Край! Не ме е грижа какво ще каже *нона*, нито колко нарциситична ще изглежда постъпката ми – излизам.

Тъкмо свалям престилката, когато погледът на сестра ми се стрелва към прозорчето. Не може да ме види, но аз усещам – тя знае, че ги наблюдавам. Очите ни се срещат. Бавно, почти незабележимо тя поклаща глава – „не“.

Дръпвам се назад, останала без дъх. Облягам се на стената и затварям очи. Тя просто опитва да ме предпази от гнева на *нона*. Аз съм второродна дъщеря в рода Фонтана. Защо ѝ е на *нона* да губи времето на този почтен любител на канолите с жена като мен – всички в семейството са убедени, че никога няма да срещна истинската любов.

Втора глава

Емилъ

От магазина на Двайсето авеню до малкия ми апартамент на третия етаж на Седемдесет и втора улица, който съм кръстила „Емилвил“, са четири преки пеша. Както обикновено, и днес нося плик със сладкиши. Късното августовско слънце грее морно, а бризът носи първия повей, подсецащ за края на лятото.

Бенсънхърст е завареното гете на Бруклин – скромен южен квартал, вклинен между по-заможните Кони Айлънд и Бей Ридж. Като гете мечтаех да се махна оттук и да се преселя в някое по-обаятелно от тая уморена етническа общност кътче. Но Бенсънхърст – мястото, където баба и дядо заедно с хиляди други италианци са се заселили през двайсети век – е моят дом. Навремето са му казвали „бруклинската Малка Италия“. Филмът „Треска в събота вечер“ е заснет по тукашните улици. Днес нещата са вече други. До всеки италиански магазин или ресторант ще откриете руска пекарна, еврейски деликатесен магазин или китайски ресторант – попълнения, които *нона* нарича *invadente*, сиреч „напранници“.

Оглеждам нашата стара тухлена къща – единственото място, където съм живяла. През 80-те години на миналия век, докато мама и татко били на меден месец край Ниагарския водопад, *нона* Роза и *ноно* Алберто пренесли цялата си покъщнина

на първия етаж, за да могат младите да свият свое гнездо на втория. Баща ми живее тук и до днес. Понякога се чудя как ли се е чувствал той, който е с повече от десет години по-възрастен от мама, като заврян зет. Дали изобщо е имал избор? Дали и мама е била волева жена като майка си, моята *нона* Роза?

Имам само смътен спомен за майка ми Джозефина Фонтана Лукези Антонели: как стои край готварската печка, усмихва се и ми разказва разни истории, докато разбърква къкрещите тенджерци, от които ухае на ябълки и канела. Според Дария обаче това е само плод на моето въображение и вероятно е права. Тя беше на четири, а аз – само на две, когато майка ни почина от остра миелоидна левкемия: както научих по-късно, най-смъртоносната форма на тая болест. Сигурно споменът ми е за нейната майка, моята *нона* Роза, как стои край готварската печка. Само дето образът на усмихнатата разказвачка на истории някак не се връзва с моята мрачна и навъсена *нона* – откакто я помня, тя изглежда така, сякаш вечно ми е ядосана за нещо. И сигурно има защо. Болестта на мама напълно съвпадна с нейната бременност с мен.

– Добър ден, Еми. – Господин Копети в синьо-сивата си униформа се спира, преди да завие зад ъгъла. – Искаш ли си пощата сега, или да ти я пусна в пощенската кутия?

Завтичам се към него.

– Ще взема само списъка с печелившите на „Пъблишърс Клиринг Хауз“. Сметките може да задържите.

Той се изкусква и започва да рови из платнената си торба, после ми връчва пакет с вид на мексиканско тако, само дето вместо в пилка е увит в лъскав флаер.

– Точно на каквото се надявах – казвам, хвърляйки му бегъл поглед. – Заявления за кредитни карти и купони за „Кей Фуг“, каквито не помня да съм използвала някога.

Той се усмихва и махва за довиждане.

– Хубав ген, Еми.

– И на вас, господин Копети.

Отивам до боядисаната в бежово врата на съседната тухлена сграда и влизам в преддверието. Патриция Чофи пее с пълно гърло ария от „Травиата“. Надниквам през остъклената врата. Въпреки оперната музика, която гърми от CD плейъра от 90-те на миналия век – последната новост в берберницата на чичо Долфи, – той явно непробудно спи върху един от бръснарските столове. Но колкото и да е странно, чичо винаги се сепва при подрънкването на звънчето, когато влизам. Натискам гръжката на вратата и както трябва да се очаква, той подрива и се буди, после отрива потеклата по брадата му слюнка и си нагласява очилата.

– Емилия! – възкликва с такава жар, та човек би се заклел, че не ме е виждал от седмици.

Чичо е по-скоро симпатяга, отколкото хубавец – главата му е покрита с пухкави бели къдрици, а бузите му са толкова издути, та човек би се заклел, че току-що са му извадили мъдреците. Носи традиционната си черна бръснарска престилка с три копчета клипс по диагонал отдясно и избродирано „Долфи“ върху джобчето.

– Зрасти, чичо Долфи – опитвам се да надвикам музиката.

По-младият брат на *нона* Роза формално ми се пада прачичо. Но в семейство Фонтана не си усложняваме живота с такива подробности. Връчвам му плика. – Днес имаме бишкоти с шамфъстък и панфорте.

– *Grazie**. – Той посяга да поеме плика и се олюлява, но аз овладявам порива да го прихвана, за да го подкрепя. Макар и на седемдесет и осем, чичо все още е горд човек. – Да гонеса ли нож? – пита.

* Благодаря (итал.). – Бел. прев.

– Благодаря, но всичко си е само за теб – отговарям както обикновено.

Той тръгва към CD плейъра, кацнал върху полицата на огледалото. Протяга обсипана със старчески петна ръка и намалява силата на звука. Оперната музика притихва. Оставам си пощата до касовия апарат и отивам при старата метална количка, отрупана със списания и рекламни брошури, за да си налея чаша кафе със сметана.

Сядаме един до друг на празните бръснарски столове. Очи-лата му с продълговати телени рамки – същите като моите, само че два пъти по-големи – се смъкват на носа му, докато яде лакомствата.

– Натоварен ген, а?

– Да – отвръща той, макар че малката берберница както винаги е съвсем празна. – Много.

В детството ми тук винаги имаше по трима мъже, които чакаха за подстрижка, един – да го обръснат, като преди това обвият лицето му в топла кърпа, и задължително двама, които пиеха грана и играеха скопа* в задната стаичка. Навремето берберницата на Долфи беше централна точка в квартала – място, където човек идва да послуша оперна музика, да се включи в някой бурен дебат или да чуе местните клюки. Но сега е празна като телефонна кабина. Едва ли мога да виня някого, че вече не се доверява треперливата ръка на този старец да гържи бръснач близо до гърлото му.

– Братовчедка ти Лучиана днес си записа час за подстрижка. Обещах да я вредя. – Той си поглежда часовника. – Тя обаче както винаги закъснява.

– Сигурно я е налегнала работата – казвам и тутакси съжалявам заради подбора на моя израз. Моята леконравна братовчедка Луси – втора братовчедка, ако трябва да сме точ-

* Вид популярна италианска игра на карти. – Бел. преб.

ни – хич не се опитва да се преструва относно естеството на своя дееен „социален живот“. Като добавим и факта, че със сегашното ѝ гадже са колеги, изглежда твърде вероятно Луси наистина да е „налегната“ от работа. – Как е леля Етел? – питам, за да сменя темата.

Чичо Долфи вдига вежди.

– Нощес видяла сестра си. Винаги е щастлива, когато види Агриана. – Той се засмива и изтрива устата си със салфетка. – Ех, ако можех да я накарам да се явява по-често.

Леля Етел и чичо Долфи живеят над берберницата, в апартамент с две спални. Леля открай време е убедена, че жилището им е обитавано от призраци. Скъпата Етел упорито твърди, че вижда духовете на своите роднини от някогашната татковина, което – подозирам – е една от причините чичо все още да гържи отворена празната берберница. Всеки има нужда от някакво убежище, така мисля. Навремето все питах леля дали вижда мама. Тя постоянно отговаряше с „не“. От няколко години престанах да я питам.

Чичо Долфи лапва и последната хапка и си отупва ръцете от трохите.

– *Delizioso** – казва той и потътря крака към бръснарския шкаф с умивалника. После се връща със страниците, които му оставих вчера. – Тая история ми харесва, *la mia nipote talentata*.

„Моя талантлива племеннице“! Прехапвам устни, за да прикрия ликуването си.

– *Grazie*.

– Постепенно набираш ускорение. Нагушвам назряването на конфликт.

– Вярно – отвръщам, припомняйки си сюжетната линия, която нахвърлях във въображението си гнес на работа. Измъквам новите девет страници от чантата си и му ги подавам. –

* Възхитително (итал.). – Бел. прев.

В четвъртък ще донеса последната част.

Той свива вежди.

– А утре – нищо ли?

Не мога да си сдържа усмивката. Незначителните ми занимания като писателка са нашата обща тайна. „Никога не подценявай проекта за една мечта“, обича да повтаря той. Веднъж ми сподели, че като млад мечтаел да напише опера, но отказва да ми покаже нотните листи и даже бележките си с идеи. „Неленици“, казва и сменя по петдесет нюанса на червеното от смущение. На мен обаче ми се нрави, че навремето е имал проект мечта. И се надявам да не го подценява.

– Съжалявам – отвърщам, – но тая вечер няма да имам време да пиша. Дария е домакиня на сбирката на своя читателски клуб и ме покани. – Казвам го с небрежен тон, сякаш поканата да се присъединя към приятелите на сестра ми е нещо обичайно за мен. – Помоли ме да занеса крем пита. – Поглеждам към часовника, три и половина е, и се упътвам към умивалника. – Според Дар – продължавам, докато си плакна чашата – главната цел на тия сбирки е яденето, след което има пиене и разговори. И чак тогава, ако остане време, обсъждат по някоя книга.

В тъмните очи на чичо заиграват искрици.

– Чудесна новина, щом сестра ти те кани в своя читателски клуб. Помня, че навремето двете бяхте неразделни.

Внезапно се задавям. Ужасена отварям шкафа, правейки се, че търся кърпа.

– Е, все още не съм приета – казвам, мигайки яростно. – Но ако нейните приятели ме харесат – или пък им се понарави *пита ди крема*, – се надявам да ме поканят за постоянен член.

– *Пита ди крема?* – Чичо Долфи ми хвърля кос поглед. – Не ѝ позволявай да те използва.

– Е, не е чак толкова сложно. Пък и на мен ми харесва да ѝ помагам.

Той повдига вежди със скептична физиономия, а аз се правя, че не съм забелязала.

Чичо си поглежда часовника и се мръщи.

– Лучиана каза, че ще дойде за подстрижка в двата. И оттогава нищо. Ни звук, ни стон. Май нейната самонадеяност е по-голяма от нея самата.

Представям си братовчедка си Луси с нейните закръглени бедра, натъпкани в джинси размер №8, и се питам дали дядо ѝ говори в буквален, или в преносен смисъл.

– Тя е още дете – казвам. – Ще се оправя.

Той шумно се прокашля.

– Дете? Откога на двайсет и една годишните им викат деца? – После снижава глас, сякаш се бои, че някой в празната берберица може да го чуе. – Ти чу ли вече? Лучиана си има ново гадже, запознали се на новата ѝ работа. Етел казва, че този може да е истинският. – И чичо започва да шава с рошавите си вежди.

– Хъм – отвърщам. – Леля Етел не каза ли същото и за Дерек... И за оня барабанист, Ник... И за другия – как му беше името, оня с татуираната кобра. – Свивам рамене. – Луси е още млада. Целият живот е пред нея. Защо ѝ е да бърза?

Той ме поглежда, напомняйки ми мълчаливо, че Луси е втора дъщеря, също като мен.

– С гадже или не – продължавам, забърсвайки плата, – Луси явно си харесва новата работа.

– Където сервира по масите в оная оскъдна униформа? – Той поклаща глава. – Кажу ми, Емилия, защо му е на умно момиче като Лучиана да се хваща на работа на такова място като „При Руди“?

– „При Рули“ – поправам го. – Това е най-якият бар в града.

– Какво му е лошото на „Хоумстреч“? Айриън и Матилда работят там от години, освен това носят благопристойни

блузи и удобни обувки, ако нямаш нищо против.

Прачичо, който пристигнал тук от Италия година след моята *нона* и пралея Попи, е традиционалист. Когато двайсет и една годишният Долфи идва в Бенсънхърст, „Хоумстреч“ вече има двайсетгодишна история. Петдесет и седем години по-късно той продължава да е верен на старата кръчма.

– Понякога новото е нещо добро, чичо Долфи – казвам.

Той вирва брадичка.

– Новото сирене? Не. Новото вино? Не. Новото изкуство? Не. – Той обхваща лицето ми в шепи. – *Dolce nipotina mia*^{*}, новото не е хубаво. Старото е хубаво. И тъкмо ти сред всички хора би трябвало най-добре да го знаеш. – Повдига тежката ми коса, вързана на конска опашка. – От колко време вече поддържа мтая гължина на косата? Двайсет години? Ами тия очила – те са същите, с които си на снимката от абитуриентския бал.

– Де да беше така – казвам. – Заради диоптрите сменям стъклата вече трети път. – Избърсвам стъклата на очилата си и огъвам телената рамка. – За щастие, мтая рамка издържа почти на всичко, точно както казаха в оптиката.

– Още по-добре за теб, *cara mia* – отвръща чичо. – Защо да сменяш гумите, щом още возят?

– Именно. – Слагам си очилата и го целувам по бузата. – Ще се видим утре за нова пратка сладкиши.

– *Grazie* – отвръща той. После започва да се суети около касовия апарат. – И да не си забравиш *la posta*. – Когато вдига купчината писма, измежду тях се изплъзва един лилав плик, който по-рано някак съм пропуснала. Чичо го затиска с велурената си обувка „Хъш Пъпис“. – Писмо – казва, загледан в плика. – Истинско.

Прикляквам, за да спася мистериозното писмо, но кракът на чичо не помръдва. Долфи се привежда, за да проучи нещата

* Сладка моя племеннице (итал.). – Бел. прев.

по-отблизо. Очите му се присвиват. После се ококорват. Накрая се замъгляват. Той притиска ръка към устата.

Нагписаният на ръка плик сякаш се блещи в нас, марката му е от Филадельфия, Пенсилвания. Усмивката ми се стопява и аз замръзвам на място. В горния ляв ъгъл с пищни завъртулки е изписано нейното име. Попи Фонтана. Низвергнатата сестра на *нона* и на чичо Долфи Паолина. Моята енигматична пралеля, която винаги ме е омайвала от разстояние. Странната жена, за която *нона* твърди, че е *in problema* – същинска беда. Единствената жива роднина, която ми е забранено да виждам.

Трета глава

Емилиа

Притискам здраво чантата си, сякаш в нея има скрито оръжие, а не най-обикновено писмо, и се насилвам да забавя крачка, когато приближавам нашата къща. *Нона* Роза стои в нишата на издадения прозорец и наднича измежду плътните пергета от дамаска. Въпреки малките си очички *нона* може да се похвали с отлично зрение, което понякога ѝ помага, убедена съм, да вижда даже какво става зад ъгъла. Помахвам ѝ с надеждата жестът ми да изглежда небрежен. Тя ми обръща гръб с обичайното раздразнение. Ужасно е от моя страна, но често ми се ще тя да живее в уютното пространство под покрива. Или поне в апартамента на татко на втория етаж. Така няма да чува стъпките ми всеки път, щом вляза през външната врата, нито ще надзърта от нишата на издадения прозорец и непрекъснато ще ме следи – мен, жена на цели двайсет и девет. Но явно я подценявам. Моята *нона* лесно би открила друг прозорец, от който да ме шпионира.

Влизам през входната врата и прекосявам покритото с мозаечни плочки фоайе. Пътъом надзъртам в чантата си да се уверя, че писмото е още там. Усецам как ме обзема бунтарска тръпка.

Изкачвам стъпалата на ореховото стълбище по две наведнъж и отварям незаклучената врата на апартамента си.

Кухничката – всъщност тройка шкафове и малък хладилник, покрит със снимки на племенниците ми – е изпъстрена със слънчеви зайчета. Изсипвам съдържанието на чантата си върху плата и грабвам писмото от леля Попи.

Прегвкусвайки насладата, оглеждам лилавия плик и се опитвам да отгатна повод за изпращането му. Не е заради рождения ми ден. А Коледа е чак след четири месеца. Пралеля Попи, която съм срещала само веднъж, но която въпреки това не пропуска нито един празник, все пак остарява и вероятно се е объркала.

Клоус, моят двуцветен дългокосмест котарак, се появява иззад ъгъла. Грабвам го и го целувам по очарователната кисела муцунка.

– Хайде да видим какво ни пише леля Попи. Трябва обаче да обещаеш, че няма да казваш на *нона*.

Слагам го на рамото си и прокарвам пръст под залепената страна на плика. Сърцето ми бие ускорено, докато вадя украсения с винетки лист с цвят на сорбе от лайм. Усмиввам се при вида на лилавото мастило на леля Попи и на причудливите рисунки в бялото поле – момиченце, което си нарича желание при вида на падаща звезда... букетче маргаритки... карта на Италия.

*Моя най-скъпа на сърцето ми Емилия,
Пиша това писмо, за да те помоля за услуга. Всъщност не точно услуга. По-скоро аз ти правя услуга. Защото това, което предлагам, ще промени живота ти.*

Отпускам се върху кухненския стол и чеша Клоус зад ушите, докато продължавам да чета нататък.

Тази есен се връщам в моята родна Италия, за да

отпразнувам осемдесетия си рожден ден. Искам и ти да дойдеш с мен.

Ахвам. Италия? Та аз едва познавам тази своя пралея. Но в съзнанието ми тутакси изплуват гледки на ширнали се лозя и поля със слънчогледи.

Само си представи колко забавно ще ни бъде! Ти обичаш да се забавляваш, нали? Подозирам, че животът ти е лишен от радост, щом работиш в оня ужасен магазин с моята сестра и с баща си. Не. Не, изобщо не си представям, че това може да е забавно.

Изсумтявам обидено. Животът ми и така си е забавен. Ходя на работа заедно със семейството си и живея в Бенсънхърст, където съм отраснала. Макар да е на по-малко от час път с влака от Манхатън, тук витае атмосферата на малко градче. Ние все още простираме прането си на въжета и познаваме съседите си. Имам си Мат, верен приятел за цял живот, с когото се виждам почти всеки ден. Колко хора биха могли да кажат такова нещо за себе си? Паолина Фонтана е много далеч от истината.

Заминаваме в средата на октомври – след около шест седмици, считано отсега. Предполагам, че имаш италиански паспорт. Пристигаме във Венеция, ще прекосим страната с влак до Флоренция и ще завършим пътуването си на крайбрежието на Амалфи, където трябва да съм на стъпалата на катедралата в Равело на осемдесетия си рожден ден.

Катедралата в Равело? Какви ги е намислила?

Моля те да ми се обадиш, за да уговорим подробностите. А дотогава ти желая букетчета от четирисестлистни детелини и двойни дъги.

*С обич,
леля ти Попи*

Стомахът започва да ме свива от възмущение. Най-накрая успявам да се овладеея. Не мога да си позволя пътуване до Италия. Не и с моята оскъдна заплата. Но дори да можех, *нона* пак щеше да ми забрани. Отпускам глава върху облегалката на дървоения стол и откъртвам дълбока въздишка. Леля Попи ще трябва да си намери друга спътница, може би някой друг член от фамилията.

Обаче не, леля Попи не поддържа отношения с никой друг от семейството.

Така че ще ѝ се наложи да пътува с приятели. Все трябва да има приятели, нали?

Дали?

Неочаквано усещам как сърцето ми се размеква за тая моя леля, която така и не ми позволиха да опозная. Колко самотна ми се вижда тази възрастна жена, която нито веднъж не пропусна да ми пише за моя рожден ден и която ме поздравява за всички възможни празници, включително Деня на националния флаг.

Имаше време – да съм била девет-десетгодишна – когато двете с Попи си пишехме. За мен беше голяма тръпка да отворя пощенската кутия и да открия вътре писмо от нея. Тя ме разпитваше кой от моите приятели ме кара да се смея най-силно, какво предпочитам – дантела или велкро, кисели краставички или сладко, кой сезон ме „кара да разцъфвам“. Никога друг възрастен не е проявявал такъв интерес към мен. Докато накрая *нона* не ме сгази един съботен следобед, както минавах през фоайето.

– Какво правиш? Само си губиш времето, когато би трябвало да си чистиш стаята.

– Чакам пощальона – отвърнах, усещайки как в мен отново започва да клокочи очакване. – Имам си епистоларен приятел.

Леля Попи беше използвала този израз в едно от писмата си и на мен ми хареса как звучи.

Нона свъси вежди.

– Епистоларен приятел? Какво е епистоларен приятел?

Ухилих се.

– Пиша си със сестра ти, пралеля Попи!

Без да обели и дума, *нона* се прибра в апартамента си. Десет минути по-късно, тъкмо когато пощальонът господин Копети влиза-ше във фоайето, тя пак се появи. Протегна ръка да вземе пощата.

– Ето, заповядайте – каза ѝ пощальонът. И ми смигна. – Днес май е картичка.

Усмяхнах се и надзърнах през рамото на *нона*. Господин Копети тръгна да си ходи, *нона* обаче вдигна ръка.

– Почакай. – Тя набързо прегледа пощата, докато не стигна до един плик с цвят на мандарина.

– Това е за мен – обадох се, посягайки да го взема.

Нона измъкна химикалка иззад ухото си. После заграска с червено адреса и написа: „Да се върне на подателя“.

– *Нона!* – възкликнах. – Какво правиш?!

Тя тикна писмото в ръцете на господин Копети.

– Върви.

Погледът му беше на човек, който търси в себе си сламчица кураж, за да се улови за нея. *Нона* пристъпи крачка напред, сочейки вратата с пръст.

– Вън! Веднага!

Той буквално изхвъркна през вратата. Аз бях наказана за цяла седмица, а на „фриволното“ ми общуване с леля Попи беше сложен край.

Изчаках цели десет дни, преди тайно да напиша ново писмо на пралеля. Скрих го в учебника по математика, планирайки да

го пусна в кутията на път за училище. Оная сутрин сърцето ми биеше до пръсване, когато седнах в кухнята на *нона* за закуска. През цялото време стисках в ръка учебника.

Нона ме гледаше с подозрение. Едва не припаднах, когато дойде до мен и взе поглед в учебника. Продължих да посрббвам от какаото, притисках ръка към корицата на учебника и се молах на Божията майка да не ме разкроят. Но като станях да тръгвам за училище, пуловерът ми се закачи за ръкохватката на стола. Учебникът отхвъркна. Като на забавен каданс писмото се изплъзна измежду страниците и подобно на хартиен самолет, грациозно кацна върху единия чехъл на *нона*.

Едва ли е нужно да казвам, че *нона* не прояви капчица милост. Като изключим традиционните коледни картички, вялите благодарствени бележки и къде по-сполучливите, къде не толкова картички за рождения ми ден, повече така и не получих друга вест от пралея.

Заглеждам се през прозореца – урбанистичен пачуърк от покриви, електрически жици и стари антени – и несъзнателно разтървам белега под долната си устна. Какво ли си е помислила леля Попи, когато писмата ми са секнали? Дали я е заболяло? Или е била разочарована? Дали си е давала сметка, че е заради *нона*, не заради мен? Или пък не? Защо не се защитих, защо не убедих татко да ми позволи да продължа това приятелство? Отговорът идва лесно. Баща ми никога не би се опълчил на своята тъща. Прекалено е плах. Позорната истина е, че и аз не съм по-различна от него. Стигне ли се до *нона* Роза, тая свирепна гребна жена, която подписва чековете ни за заплатата и държи под ключ нотариалните актове на апартаментите, които даваме под наем, и двамата с баща ми се оказваме страхливци.

Стомахът ми се свива, аз скривам лице в шепите си и се опитвам да заглуша въпроса, който ме преследва. „А стиска ли ти сега, след близо двайсет години, да изкупиш вината си?“

ЛОРИ НЕЛСЪН ШПИЛМАН попада в листата с автори на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ с романите си „Списъкът на живота“ и „Сладко опрощение“. Преди това е работила като логопед, гимназиален консултант при избор на професия и частен учител. Тя обича да тича за здраве, да пътува и да чете, но писането си остава нейната истинската страст. Живее в Мичиган със съпруга си.

Може да се свържете с нея онлайн на:

lorinelsonspielman.com

twitter.com/lnelsonspielman